

засобів як однієї з форм первинної документації щодо орендних операцій (мінімальний строк використання активу, термін дії орендної угоди, вартість віддільних та не віддільних поліпшень) сприятиме чіткому відображенню обліково-аналітичної інформації щодо отриманих орендних активів в експлуатацію.

На основі належним чином сформованих та оброблених первинних документів у системі синтетичних та аналітичних рахунків відображається мета, склад та зміст господарського процесу. Це дає змогу накопичити обліково-аналітичну інформацію, необхідну для визначення методики обліку та формування бухгалтерської звітності з метою прийняття ефективних управлінських рішень.

Рис. 1. Документообіг орендних операцій як елемент системи обліку (розроблено особисто авторами)

Список використаних джерел

1. Податковий Кодекс України від 02.12.2010 № 2755-VI. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.rada.gov.ua/>.
2. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 14 “Оренда” : затв. наказом М-ва фінансів України від 28.07.2000 № 181. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.rada.gov.ua/>.

Кабанець І. А.
старший викладач

Національний технічний університет “Харківський політехнічний інститут”

ОСОБЛИВОСТІ ЕМПІРИЧНОГО ВИМІРУ ЛОГІСТИКИ ІННОВАЦІЙНОГО РУХУ ДОДАТКОВОГО ПРОДУКТУ В СПІЛЬНОМУ ВИРОБНИЧОМУ ПРОЦЕСІ

Інновації у виробничому процесі являються джерелом руху додаткового продукту, який по завершенню виробничого процесу накопичується в формі “потенційного капіталу” [1, С. 564]. Основною проблемою логістики інновацій, являється те, що рух додаткового продукту в робочому дні приймає латентний, прихований характер, так як “заробітна плата стирає всякі сліди розподілу робочого дня на необхідний і додатковий, на оплачену і неоплачену працю. Вся праця виступає як оплачена праця”. При цьому “вартість нового продукту містить в собі еквівалент вартості робочої сили і додаткову вартість. І це якраз тому, що робоча сила продана на певний термін – день, тиждень і т. д., – володіє меншою вартістю, чим та вартість, яку створює її використання в періоді цього терміну” [1, С. 550-598], тому в робочому дні рух додаткового продукту приймає латентний характер.

Важливість даного дослідження зумовлюється тим, що “виробництво додаткової вартості є як визначальна ціль капіталістичного виробництва, так і ступінь добробуту, що вимірюється не абсолютним розміром продукту, а відносним

розміром додаткового продукту” [1, С. 240]. Тобто зростання особистого добробуту безпосередньо пов’язано з рухом додаткового продукту.

Логістика інноваційного руху додаткового продукту в робочому дні визначає не тільки участь персоналу в формуванні “сукупного капіталу”, а вказує також на цінність інновацій для руху особистого добробуту, що і обумовлює актуальність даного дослідження.

В роботі, при впровадженні емпіричного підходу до виміру логістики інноваційного руху додаткового продукту в спільному виробничому процесі, пропонується виходити з наступних принципів.

По-перше, період виробничого процесу розглядається як період одного сукупного робочого дня, що дає можливість співвідносити рух необхідного і додаткового продукту в робочому дні. При цьому витрати праці в даному періоді можна розглядати з однієї сторони, як витрати людської робочої сили у фізіологічному сенсі, в якості однакової, або абстрактної людської праці що утворює вартість, і з іншої сторони, як витрати людської робочої сили в якості конкретної корисної праці коли вона створює споживні вартості. [1, С. 240].

Неперервність відтворення робочої сили в робочому дні розглядається як постійний обіг додаткового продукту одного суб’єкта з продуктом необхідного споживання іншого суб’єкта. Тобто, в процесі спільної діяльності інноваційний рух додаткового продукту одного суб’єкта стає енергетичним джерелом існування іншого суб’єкта, що потребує постійного його оновлення у виробничому процесі. Носієм даного енергетичного потоку являється додатковий продукт, фізичний розмір якого пропонується фіксувати масою умовних, потенційних коштів.

Емпіричний вимір щоденного обігу умовних, потенційних коштів з працею, важливий тому, що “...прямий обіг грошей, тобто, упредметненої праці, на живу працю, знищив би або закон вартості, який вільно розвивається як раз на основі капіталістичного виробництва, або ж само капіталістичне виробництво, яке ґрунтується на найманій праці” [1, С. 546].

По-друге, враховуючи, що “вартість товару виражається в цінах раніше, ніж вони вступають в обіг, тому, вона є передумовою обігу, а не результат його” [1, С. 168]. В роботі пропонується розмір потенційного сукупного капіталу, який передбачений в ціні товару, розглядати в якості фізичної величини руху додаткового продукту в робочому дні, тобто об’єкта відносно якого проводиться емпіричне спостереження.

Даний підхід дає можливість визнати наявність подвійної емпіричної залежності діяльності людини. Тобто діяльність може визначатися емпірично як наявними речами, так і знаками, які існують як емпірично наявна реальність.

Однак, на відміну від речей, знаки у формалізованому їх визначенні уможливають відтворювати однакові, тотожні, алгоритмічно послідовні дії. Це дозволяє людині бути здатною до тотожного прояву своєї суб’єктивної активності, з наступним усвідомленням (розумінням) відповідності емпірично здійснюваним діям.

Актуалізована за допомогою активності суб’єкта алгоритмічна послідовність дій дозволяє формувати передбачуване однозначне уявлення про необхідний результат інноваційної діяльності.

Емпіричний підхід передбачає визначення фізичної величини, яка в своєму визначенні – “це властивість, загальна в якісному відношенні у багатьох матеріальних об’єктах та індивідуальна в кількісному відношенні у кожному з них” [2, С. 23]. Тому, пропонується рух умовних коштів в робочому дні розглядати як фізичну величину руху додаткового продукту, фіксований розмір якого приймається в якості еталону особистого грошового добутку.

Проблема вимірювання полягає в установленні ізоморфізму структури грошового добутку в індивідуальному робочому дні зі структурою потенційного сукупного капіталу в спільному сукупному робочому дні.

В умовах різної інноваційної спроможності в діяльності персоналу розмір фактичного грошового добутку в робочих днях буде різним, що зумовлює відхилення від еталонного його значення, мінімізація якого стає критерієм логістики інноваційного руху додаткового продукту в спільній виробничій діяльності.

Автором даної роботи пропонується неперервність періоду обігу додаткового продукту з необхідною працею в робочому дні, розглядати в якості економічного часу.

Поняття “робочий час” і “економічний час” мають свої відмінності. Якщо робочий час в своєму визначенні, пов’язує з фізичним рухом необхідного продукту конкретної праці в робочому дні, то економічний час – з економічним рухом додаткового продукту абстрактної праці в робочому дні.

Науковцями визначається, що “економічний час є нематеріальною реальністю і способом існування економічної матерії. Остання існує лише в економічному русі, але оскільки економічний рух здатний здійснюватися лише в економічному часі та просторі, то економічна матерія існує в економічному часі та економічному просторі” [3, С. 144].

Тобто інноваційний рух додаткового продукту розглядається як прояв руху економічної матерії. Тому, поряд з фізичним виміром робочого дня повинен здійснюватися економічний його вимір.

В роботі обґрунтовується, що об’єктивність інформації про рух додаткового продукту в робочому дні безпосередньо залежить від розміру еталону руху грошового добутку, прийнятого за одиницю економічного часу в робочому дні. Розмір даного еталону пропонується визначати виходячи з принципу еквівалентності розміру руху коштів на оплату праці та розміру руху потенційно додаткових коштів. Фактичне відхилення руху даних коштів від еталонного його значення визначає цільову направленість логістики інноваційного руху в діяльності персоналу.

Запропонований розмір еталону руху грошового добутку в робочому дні дає можливість відстежувати відносний рух додаткового продукту в спільному виробничому процесі, здійснювати збір емпіричної інформації, для прийняття логістичних рішень, а також:

- виділити рух додаткового продукту в окремий економічний потік, логістами якого стають суб’єкти виробничої діяльності;
- особисто контролювати рух додаткового продукту відповідно до потреб руху спільного потенційного капіталу;
- аналізувати відповідність руху особистого додаткового продукту руху коштів на оплату праці;
- визначитися в інформаційній базі логістики інноваційного менеджменту.

Список використаних джерел

1. Маркс К. Капитал. Критика политической экономики / К. Маркс. – М.: Политиздат, 1978. – 907 с.
2. Володарський Є. Т. Метрологічне забезпечення вимірювань і контролю: навч. пос. / Є. Т. Володарський, В. В. Кухарчук, В. О. Подороженко, Г. Б. Сердюк. – Вінниця : ВДТУ, 2001. – 244 с.
3. Кендюхов О. В. Економічний підхід до визначення часу / О. В. Кендюхов, К. Ю. Ягельська // Маркетинг і менеджмент інновацій. – 2012. – № 3. – С. 141-148.